

[Udenrigsministeren.]

for afviklingen af disse kvantitative restriktioner, sådan at de dog skal være fjernet inden overgangsperiodens udløb.

Medlemmerne af frihandelsområdet bevarer deres selvstændighed med hensyn til den ydre handels- og toldpolitik. De vil således også efter overgangsperiodens begyndelse kunne foretage toldændringer, og muligheden for, at et medlem senere med andre lande eller landegrupper kan indgå aftaler i overensstemmelse med GATTs regler, indeholdende forpligtelse til gensidig afvikling af told, udelukkes ikke.

Man vil forstå, at med disse bestemmelser var en anden af de forudsætninger, vi måtte stille for Danmarks tiltræden, tilvejebragt, og vor skepsis var tilsvarende reduceret. Planen var nu ændret, så det var en samarbejdslinje, der trådte frem — ikke en handelskrigslinje. Dannelsen af de syvs frihandelsområde tog nu en sådan form, at den måtte betragtes som et bidrag til at fremme den europæiske enhed i stedet for at være et bidrag til en yderligere splittelse.

Gennem de samtaler, landbrugsministeren og jeg havde lejlighed til at føre i Bonn den 25. juni, og gennem indberetninger fra forskellige hovedstæder inden for fællesmarkedet fik vi indtryk af, at forståelse herfor var i vækst ud over Europa.

Det er dog klart, at det vil have betydning, på hvilken måde frihandelsområdet udvikler sig, og hvorledes de forhandlingsmæssige muligheder, der måtte opstå i forhold til de seks, udnyttes. Jeg behøver næppe at understrege, at dansk indflydelse vil blive anvendt til hurtigst muligt at nå den brede europæiske ordening. Det er mit indtryk, at dansk indsats i denne retning tillægges betydning også uden for vort eget land.

Lad mig tilføje, at vi må indstille os på, at udviklingen på dette område kan tage tid. Lad os heller ikke glemme sagens politiske indhold. Vestens sammenhold og styrke forudsætter økonomisk samvirke.

De betænkeligheder, jeg her har gjort rede for, samtidig med at jeg har forklaret, hvorledes de vil blive reduceret eller på væsentlige områder helt fjernet, var naturligvis ikke de eneste betænkeligheder, vi havde i forbindelse med eventuel dansk

tilslutning til de ydre syv. Vor anden hovedbetænkelighed måtte være landbrugsvarernes placering.

Det danske standpunkt var på dette område det samme, som vi uafslædigt har hævdet ved alle hidtidige forhandlinger. Hvilken markedsløsning man end valgte, måtte den danske forudsætning være, at landbrugsvarerne kom med og kom med på en måde, der gav fødevareeksporterende lande gensidighed i handelsforholdet til industrilande.

Ved de indledende forhandlinger i Salt-sjöbaden lykkedes det efter langvarige drøftelser at få fastslået, at landbrugsvarerne skulle med i frihandelsområdet.

De nærmere regler herom måtte imidlertid suppleres med bilaterale aftaler mellem Danmark og de danske aftagerlande inden for området, i første række England, dernæst Sverige og Schweiz. Disse aftaler skal knyttes så tæt til frihandelsområdeaftalen, at de gensidig betinger hinanden og har samme varighed.

Vigtigst er naturligvis dansk landbrugs-eksports muligheder på det britiske marked. Efter en indledende drøftelse i London i slutningen af juni, hvorunder landbrugsministeren og jeg gjorde rede for de danske synspunkter og ønsker, og hvor man fra britisk side gav en første reaktion, fandt de egentlige forhandlinger sted i forrige uge i London. Resultatet vil være kendt fra den fælles erklæring, som udsendtes efter møderne, og jeg skal nøjes med i korte træk at gøre rede for de indrømmelser, man fra britisk side har givet tilsagn om.

Af størst værdi er efter min opfattelse den engelske regerings erklæring om, at man vil føre en politik, der gør det muligt for danske producenter at bevare deres marked i England og at få andel i enhver forøgelse i det britiske marked.

Med hensyn til specielt subsidiepolitikken for de danske hovedvarer fremhæves den engelske regerings udtalelser om, at det er hensigten at reducere produktionen af æg, og at denne politik vil blive fortsat. For mælks vedkommende vil man tilstræbe kun at producere et kvantum, der er tilstrækkeligt til at dække det britiske hjemmeforbrug af konsummælk. For svinekød vil man fortsætte den politik, der er skitseret i de engelske hvidbøger for 1958 og 1959, og